

6474

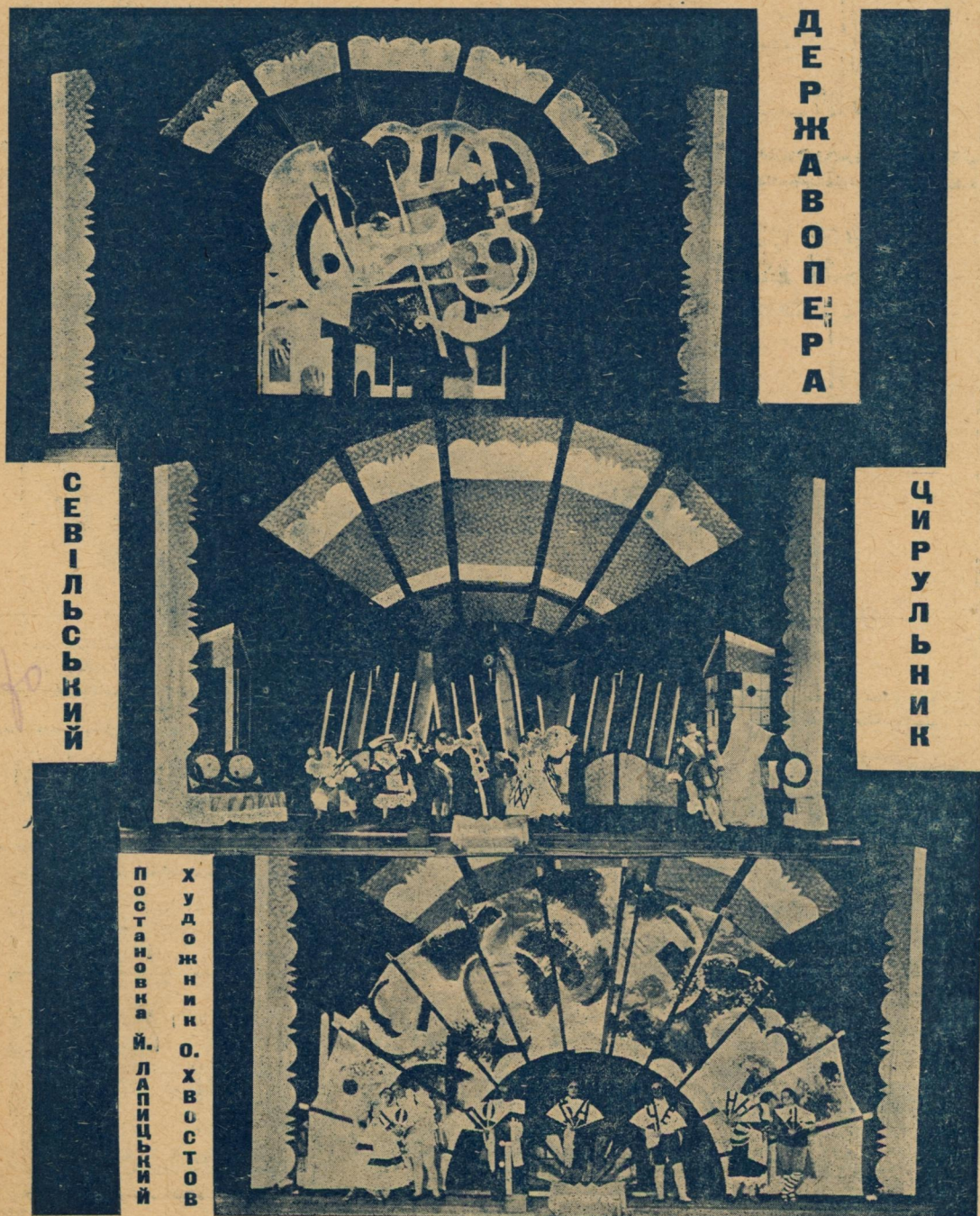
1924

1926

1926

НОВЕ МИСТЕЦТВО

№ 6

ДЕРЖАВОПЕРА

СЕВІЛЬСЬКИЙ

ЦИРУЛЬНИК

ХУДОЖНИК О. ХВОСТОВ
ПОСТАНОВКА Й. ЛАПИЦЬКИЙ

87750

ДЕРЖАВНИЙ ОПЕРНИЙ ТЕАТР

РЕПЕРТУАР з 9-14 ЛЮТОГО

Вівторок 9 лютого
КНЯЗЬ ІГОР

П'ятниця 12 лютого
Ф А У С Т

Середа 10 лютого
СЕВІЛЬСЬКИЙ ЦИРУЛЬНИК

Субота 13 лютого
СЕВІЛЬСЬКИЙ ЦИРУЛЬНИК

Четвер 11 лютого
ДОЛИНА

Неділя 14 лютого **РАНОК**
СИМФОНІЧНИЙ КОНЦЕРТ

ВЕЧІР
1) **НАМИСТО МАДОНИ**
2) **Хореографічні етюди**

ДЕРЖАВНИЙ ДРАМТЕАТР

Ім.
Ів. Франка

Вівторок 9 лютого
ПУХКИЙ ПИРІГ

Четвер 11 лютого
КАМІННИЙ ГОСПОДАР

Субота 13 лютого
КОРОННИЙ ЗЛОДІЙ

10 Середа
12 П'ятниця
14 Неділя

МАНДАТ
Постан. реж. Б. Глаголіна
Оформ. А. Петрицького

Директор **І. Горів.**

Гол. адм. **О. Боярський.**

1-й ДЕРЖАВНИЙ ТЕАТР ДЛЯ ДІТЕЙ

вул. Свердлова, 18.

Вівтор. 9 лютого	}	ГРА В СПАРТАКА
Середа 10 "		
Четвер 11 лютого	}	З РАДНИК
П'ятниця 12 "		
Субота 13 "	}	ТИМОШЕВА РУДНЯ
Неділя 14 "		

ВІДКРИТА
ВИСТАВА **Тимошева Рудня**

Четвер, П'ятниця
й Субота вистави
закриті для шкіл
СОЦВИХ'у.

У неділю 14/II відкр.
вистава платна. Ціна
на квитки від 20 коп.
до 75 коп.

Початок о 1 годині.

Дир. театру **С. Я. Городиська**
Гол. адміністр. **А. Б. Янобсон.**

РУССКАЯ

Музыкальная Комедия
(театр б. Муссури) телеф. 18-08

С УЧАСТ. **СВЕТЛАНОВОЙ,**

Болдыревой, Карениной, Любовей,
Морозовой, Наровской, Старостиной,
Черновской, Бенского, Брянского,
Джусто, Вадима Орлова, Райского,
Робертова, Ровного, Ушакова, Шадрина

Вторник 9 февраля

БАЯДЕРКА

Среда 10 февраля

БОКАЧЧИО

Четверг 11 февраля

МАРИЦА

Пятница 12 февраля

ГОЛЛАНДОЧКА

Суббота 13 февраля

КОЛОМБИНА

Воскресенье 14 февраля

ДИТЯ СТЕПЕЙ

Начало в 8 ч. веч.

К концу спектакля
подаются автобусы

Глав. режиссер **Д. Ф. Джусто.**
Глав. дирижер **Н. А. Спиридонов.**
Балетмейстер **Ив. Бойко.**
Прима балер. **Марина Нижинская.**
Ответст. руков. **З. Е. Зиновьев.**
Главн. администр. **М. Б. Ратимов.**

ДЕРЖПИВТРЕСТ
— УКРАЇНСЬКА —
НОВА-БАВАРІЯ

ЗАВОДИ, ЩО ПРАЦЮЮТЬ:

№ 1 (б. Каритіна) — Кузничий пр.

№ 2 (б. Ігнатішева) — Котлова вул., 76.

№ 3 (б. Акц. Т-ва „Нова-Баварія“) коло
ст. Нова-Баварія.

Дріжджевий (б. Ольховського) — Старо-
Московська вул., 99.

ПРОДАЄ:

ПИВО — „Столове“, „Мюнхен-
ське“, „Пільзенське“ вищої
якості.

Дріжджі — хлібові, пресовані
завжди свіжі.

ПРАВЛІННЯ В ХАРКОВІ,

вул. Котлова, № 76.

Телефони №№ 4-01, 38-41, 29-50.

ХАРКІВСЬКА СПІЛКА КУСТАРНО-ПРОМИСЛОВОЇ КООПЕРАЦІЇ

КУСТАР-СПІЛКА

Правління — Комунабаз, Червоні ряди ч. 37/38.

ПРОДАЄ — Українські килими, доріжки, сорочки, одяг, посуд, художні
квіти та інші кустарно-художні вироби — в крамниці на вул.
Лібкнехта, ч. 3.

— Ріжне взуття, головне вбрання чоловіче та жіноче — в крам-
ниці по вул. 1 травня ч. 6.

У. С. Р. Р.

Н. К. О.

**ДЕРЖАВНИЙ ЄВРЕЙСЬКИЙ
ТЕАТР.**

(Харківська набер., № 6).

Початок ви-
став точно
о 8-й год.

Субота

13 лютого

П'ятниця
12 лютого

Неділя
14 лютого

І Н Б Р Е Н

(В ОГНІ)

на 4 д. (10 карт.)

ПУРІМ-ШПІЛЬ

(ЄВРЕЙСЬКИЙ БАЛАГАН)

За варіантами єврейської народної комедії на 3 дії
ЄФРАІМА ЛОЙТЕРА.

Директор **Д. Я. ГОЛЬДБЕРГ**

Головний адміністратор **А. Г. ЛІФШІЦ**

ГОСУДАРСТВЕННЫЙ КРАСНОЗАВОДСКИЙ ТЕАТР

Четверг 11-го февраля

Товарищ СЕМИВЗВОДНЫЙ

Суббота 13-го февраля

РАЗБОЙНИКИ

Воскресенье 14 февраля

ПРЕДАТЕЛЬСТВО ДЕГАЕВА

Директор **Е. ХАЮТИН.**

Гл. администратор **С. ФОГЕЛЬ.**

ПЕРШИЙ ДЕРЖКІНО

І М Е Н И

К. Лібкнехта

продаж квитків щоденно
з 1 год. вдень в касі театру

3-й ТИЖДЕНЬ!!!

„НІБЕЛУНГИ“

ВЕЛИЧЕЗНИЙ ХУДОЖНИЙ КІНО ФІЛЬМ

Картина в супроводі підсиленого оркестру. Спеціально
підібрана МУЗИКА З ТВОРІВ ВАГНЕРА.

Для більшої зручності відкрито спеціальну касу-
кіоск, на Майдані Тевелева. Каси з 12 год. дня.

Анонс: з 16 лютого 2-я серія „НІБЕЛУНГИ“

По святам денні сеанси.

З 9 до 14 лютого

„ЗОЛОТИЙ ЗАПАС“

Найкращий бойовик Радкіно

Постановка **Гардіна**

В головний ролях найкращі російські актори.

Квитки продаються з 11 до 1-ої щодня, крім неділі.

ДЕРЖКІНО

І М Е Н И

КОМІНТЕРНУ

(вул. 1-го Травня)

НОВЕ МИСТЕЦТВО

Адреса редакції:
Харків, вул. Карла
Лібкнехта № 9.

ТЕАТРАЛЬНИЙ ТИЖНЕВИК.

ВИДАННЯ ВІДДІЛУ МИСТЕЦТВ УПО УСРР

№ 6 (15)

9 ЛЮТОГО

1926 р.

Час подбати за літній сезон

Практика минулого року говорить, що слід нам завчасно подумати й підготуватися до літнього театального сезону. Пригадаймо лишень ту повинь з гастрольорів різного гатунку, що заповонила була торік садки й театри столиці України. Минулого літа Харків не мав жодного справді мистецького видовиська або концерту.

Тим часом літом публіка валом валить в садки й годується там розмаїтою сценічною або музичною макулатурою.

Цього року в Харкові є передумови, що дозволяють до певної міри запобігти засилля набіжних гастрольорів, принаймні з однієї мистецької галузи—з музичної.

Організація Державної опери в столиці України, поставивши музичну справу на міцний ґрунт і надавши їй певного напрямку, стягла одночасно до Харкова видатні музичні сили, що своїм порядком надали музичній справі ширшого розмаху й поважнішої глибини.

Поруч з оперними постановками вже з кінця жовтня минулого року адміністрація Державного оперного театру здобула спроможність ширше задовольняти музичну справу Харківського організованого глядача.

25 жовтня розпочався цикл симфонічних концертів, що й відбуваються що неділі до сьогодні.

Ці симфонічні концерти за тринадцять тижнів не тільки познайомили Харківських одвідувачів театру з творами найвидатніших композиторів, а й створили в його певний смак до музики. Планова подача симфонічних творів одного композитора за одним у майстернім виконанні прекрасного

симфонічного оркестру, безперечно музично організували нашого театального глядача, зацікавили правдивою музикою.

Вже перший симфонічний концерт з творів Римського-Корсакова зібрав повну залу слухачів, наступні ж довели, що цікавість у нашого столичного слухача до симфонічної музики не спадає, а навпаки що-раз дужче росте. Публіка залюбки одвідує що неділі вранці будинок Державної опери.

Ці данні, й наявність міцного та зіграного симфонічного оркестру з дирижером Штейнбергом на чолі, дозволять на прийдешнє літо не пливсти за водою в справі організації музичної частини літнього сезону в Харкові й не здаватися на ласку й волю гастрольорів, а, бодай з музикою, виступити організовано й планово.

Тільки не слід одкладати цієї справи. Треба вже зараз починати підготовчу роботу.

Насамперед забезпечити Харків від такого не досить приємного явища як скажемо виїзд відповідних музичних сил і оркестру де-інде.

Широкі суспільні верстви вже непокояться, що й на це літо не матимуть художньої музики, що знову лишаться з музичною макулатурою та випадковими на швидку складеними концертами поодиноких поважніших гастрольорів.

Нашим державним мистецьким органам треба також занепокоїтись, щоб не переривати початой справи організованого й планового музичного виховання нашого столичного глядача.

Столиця України за прийдешнього літнього театального сезону мусить мати свій постійний симфонічний оркестр.

53

На шляху творення театру Української оперети

Перший крок на шляху творення театру української оперети це звичайно—справи репертуарні, що поділяються надвоє: зокрема—лібрето, словесний матеріал, і зокрема—його музичне оформлення. Мабуть і тут доведеться ставити наголос на першій частині—на тексті, бо комедійний жанр, на якому будується опереткове лібрето, в сучасній драматургії перебуває на найнижчому щабелі розвитку, в той час як музичні справи сучасності саме вбиваються в потенцію й обіцяють буйний розвиток.

Говорити про створення нового репертуару для театру цілком оригінального типу досі занадто рано, коли загалом справа драматичного тексту, справи репертуарні далеко ще не розв'язані, і кризу їх не ліквідовано—наче трохи засміливо. Але ми не вважаємо ці заходи химерними саме через те, що мова йде про оперету, а не про щось інше. Коли в сучасній репертуарній кризі драмтеатрів всі «але» сходяться тільки на бракові потрібного тексту, а текст є основою для вистави драмтеатру, то в опереті поруч з іншими чинниками видовиська текст відіграє може й не першорядне значіння. В опереті, найбільш синтетичному типі театру, цілком рівнозначну роль відіграють і текст (в дотеперішній, старій опереті текст власне відігравав другорядну роль, а той зовсім жодної ролі не відігравав,—перевагу віддавалося іншим сценічним засобам. Але, творючи нову оперету, ми її розуміємо лише як цілком рівноважений комплекс з усіх сценічних чинників, не віддаючи переваги ві одному), і музика, і фарби в сценічному оформленні, і танок та фізкультура, і актор (в абсолютному розумінні цього слова). Отже до опереткового тексту не висувається остільки гострих вимог, як до тексту драматичного, бо, коли він навіть при початку й хибуватиме на майстерність, то інші чинники в загальному підсумку вистави можуть ці хиби виправити.

В репертуар театру оперети можуть увійти звичайно деякі найвидатніші й найцінніші класичні оперети з світового репертуару, можна використати в певній переробці й перетрактовці й другорядні старі оперети, однак звичайно зовсім немислима організація театру оперети без внесення в її репертуар цілком нових оригінальних, сучасних своїм змістом п'єс.

Тому першою умовою мусить бути створення такої, цілком нової оперети. Звичайно про переложення на музику вже готових п'єс з сучасного радянського репертуару—говорити не доводиться. По-перше, загалом ми не маємо хороших комедій, по-друге, опереткова комедія з драматургічного боку цілком одмінна од комедії драматичної і мусить безумовно задовольняти певним композиційним законом.

Отже, коли йдеться про написання оригінальних опереткових лібрет, то треба перед ними висунути певні вимоги. Насамперед, змістом це мусить бути комедія побутова, з сюжетом з сучасного міського чи сільського побуту. В сценічних прийомах вона мусить бути як найбільш синтетична (слово, фарби, танок, спів, фізкультура) з максимальним використанням досягнень сучасної театральної науки й техніки (звичайно з досвіду дра-

матичних театрів). Актор з жестом і словом мусить бути поставлений на належну височину. Важано використання досвіду й елементів старої української оперети в певному звичайно їх перетворенню. Не зайвим буде додати, що чимало може стати в пригоді й вивчення досвіду поширеної й популярної тепер нової форми сценічного виявлення—живої газети—особливо може навчити вона розумному й доцільному використанню естрадних номерів і вплетенню в сюжет елементів політсатири.

Торкатися справи внесення в репертуар світових класичних оперет ми тут не будемо. Лишатся вони непорушними чи буде їх перетрактовано, це—суть режисерська робота. Нас зараз більше цікавить справа використання старого класичного й некласичного українського опереткового репертуару. В цій галузі ми вже маємо де-який успішний досвід. Театр „Березіль“ торік продемонстрував дві вдалих спроби відвізнення й перетрактовки старих укр. оперет «Пошились у дурні» і «За двома зайцями» (цю п'єсу при збільшенні її музичної частини також можна зарахувати до опереткового репертуару). Театр Франка дав перетвореного «Вія» в обробці Остапа Вишні. П'єси ці готувалися в драматичних театрах і це звичайно відбилося на їх перетворенні, однак, ставлячи їх в театрі оперети, буде змога поставити наголоси саме на елементах опереткової дії. Ці вдалих спроби дають нам великий досвід для дальшої роботи в цьому напрямку й над іншими старими українськ. оперетами. Ось ще кілька з них, що з успіхом надаються операції в плані попередніх спроб: *) 1) «Сватання на Гончарівці»—Квітки, 2) «Запорожець за Дунаєм»—Артемовського, 3) «Сорочинський Ярмарок»—Старицького, 4) «Запорожський клад»—Ванченка, 5) «Чорноморці»—Старицького, 6) «Майська ніч»—Запорожського, 7) «Циганка Аза»—Старицького, 8) «За Неман іду»—Олександра, 9) «Наталка Полтавка»—Котляревського, 10) «Утоплена»—Старицького, 11) «Пан Твардовський»—Запорожського, 12) «Ніч під Йвана Купала»—Старицького, 13) «Сон весняної ночі»—Красовського, 14) «Зальоти Соцького Мусія»—Кропивницького, 15) «Сватання»—Стародуба, 16) «Пропавша грамота»—Кропивницького, 17) «Чечорниці»—Ніжинського, 18) «Пилип музика»—Янчука, 19) «Різдвяної ночі»—Запорожського, 20) «Катерина»—Аркаса, 21) «Галька»—Моношка, та багато інших, плюс до того-ж низка старих мелодрам полуопереткових.

Всі ці п'єси ідеологічно зовсім устарілі, формально більшість з них зараз також далеко позад сучасних вимог, однак весь цей архів нікудишний в такому вигляді, безперечно надається до ідеологічного та формального перетворення й використання. Де-які з них, візьмемо хоч-би «Сватання на Гончарівці»—являють собою не аби-який, з точки зору тогочасних вимог, мистецький твір і стануть за багатий, колоритний матеріал для осучаснення.

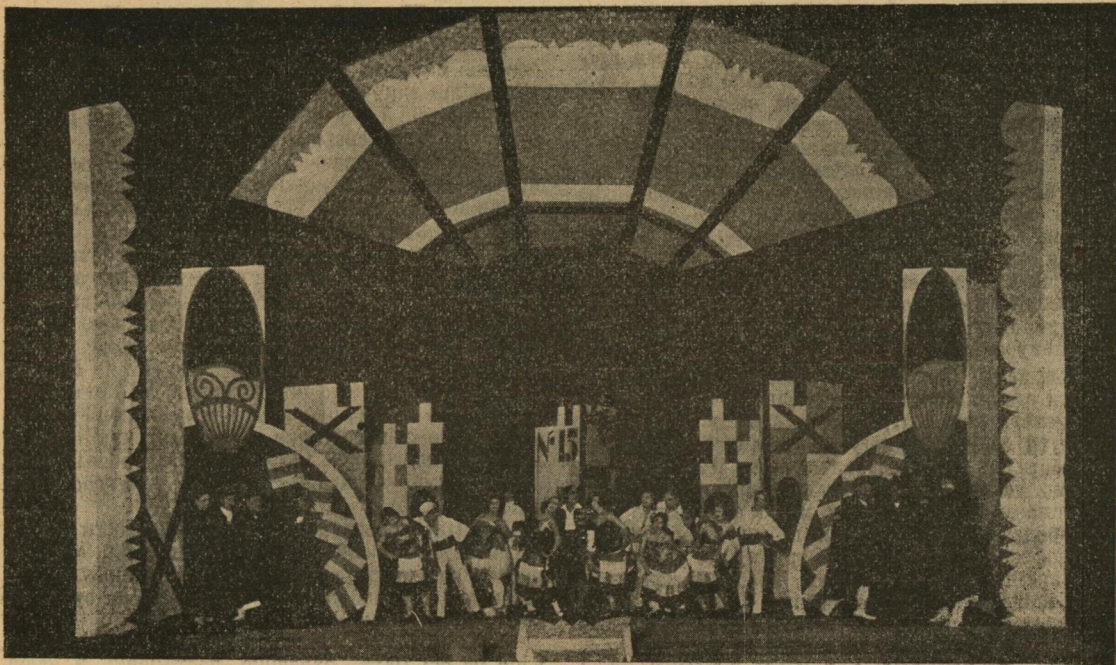
Ю. Смолич.

Стаття дискусійна. Ред.

*) При назвах я подаю прізвище тільки автора тексту.

Харків

Державопера

„Севільський циркульник“

Треба звернути увагу на українські провінційальні побутові трупи

Наш театр цього року переступив ще один щабель свого розвитку. Організація низки державних театрів по більших провінційальних містах України зміцнилася й координувала до певної міри художню та організаційно-господарську роботу театрів.

Це в свою чергу призвело до стабілізації розвитку нашої театральної культури. Інтенсивніше й виразніше почали окреслюватися театральні течії, встановився певний твердий курс мистецької політики. Театральне життя після бурхливих розбіжних шляхів, увійшло в береги.

Одночасно з цією значною перемогою новітніх театральних форм і принципів, почав здавати свої позиції дореволюційний суто-побутовий театр. Низка побутових українських труп розкиданих на території РСФРР і України, що раз більше поновляють свій давній репертуар новими п'єсами. Вони кидають свої попередні методи роботи й стають на поважніший шлях. В цій справі досить показовим і характерним є заява відомого актора й керівника провінційальної мандрівної трупи Т. Колесниченка, яку він подав до дирекції державного театру ім. Заньковецької в Катеринославі.

Здавалося-б що може значити визнання провідником напів-гопачного українського театру своїх давніх гріхів перед українською театральною культурою. Який поважніший розум ховають в собі ці слова його заяви:

„Зараз бажаючи вступити до Вашого ім. Заньковецької театру, я пориваю з «Гопаківщиною». Коли моя пропозиція буде прийнята, я готовий прикласти свої сили й знання до того, щоб бути корисним Рад. Укр. Мистецтву?»..

Проте факт цей, через той зміст, який містить в собі ім'я Колесниченка, для нашого театрального сьогодні, характерний і симптоматичний.

До революції наша театральна культура мала специфічний макулатурний додаток це славнозвісні «малоросійські» трупи. Правда після революції вони почали називати себе українськими, та це не змінило їх істоти. В своїй роботі вони продовжували орієнтуватися виключно на касу, в наслідок чого культивували міщанський смак.

Каса була для їх усе. І репертуарний план і принципи постановки і гра акторів визначались театральним смаком того глядача, що давав їм касу.

Всі ці театри за невеликим часом а не частковим винятком дискредитували наш театр. Цю роботу мною з поміж такого типу театрів продовжували й після революції. Біжучий рік приніс кілька втішних звісток про українські провінційальні побутові трупи. У Сабініна йдуть п'єси з європейського репертуару та сучасні побутові, «97», «Ті що загинули ранком», то що. Інші трупи силкуються нав'язати зв'язки з центральними мистецькими органами.

І в згадуванім нами факті з Колесниченком, нас менше всього цікавить саме Колесниченко та його заява до Катеринославецького державного театру. Колесниченко й цього року пішов за «умовами життя»; й те, що він пізнав умови життя, та переконався їх тривкістю, річ варта уваги. Це говорить про початок кінця «Колесниченківщини», про не приймання її більше широкими масами глядачів. Вчинок Колесниченка й компроміс Сабініних є перша ластівка смерті макулатурної побутовщини.

Це звичайно добре, це говорить за зрілість нашого театру, це віщує далі й ширше завоювання новітнім театром периферії, притягання до справжньої мистецької роботи більшого числа робітників. Не треба забувати того, що серед провінціальних побутових труп не мало добрих акторів, яких ми можемо доцільно використати.

Поступовання Колесниченка, поворотний етап життя побутового провінціального театру і його треба вітати, проте одночасно сказати всім: новий Радянський український театр не одштовхне тих з епігонів, які приходять до його, коли цей перехід є ширший, коли вони приходять усвідомивши собі розум свого повороту і справді хочуть віддати свої сили та вміння для творення нового українського театру, і не потерпить тих, що приходять до його тільки через часову матеріальну скруту.

Наш театр настільки зміцнів, що зможе переправити старих побутових акторів перевиховати їх, прищипити нові театральні принципи. І нам слід звернути серйозну увагу на справу притягнення до роботи всі наші театральні сили. Цим ми паралізуємо далі культівування міщансько-гопачного смаку серед широких мас і поповнимо свої лави бодай кількома не останніми акторами.

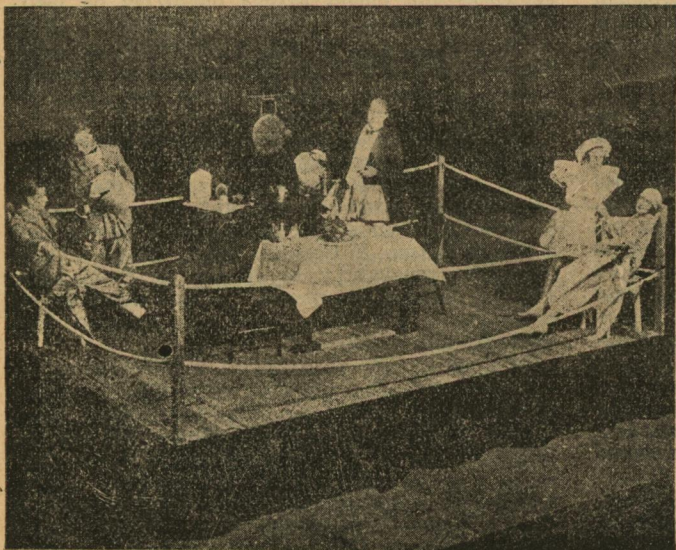
Професіональні побутові трупи, що працюють на Україні й за її межами, треба включити в план нашої театральної роботи. І нам здається, що робота в справі використання культури побутових труп мусить йти не тільки за методом притягання окремих осіб, а й через вплив на самі трупи, через координацію їх роботи. Адже ці трупи нині працюють в Росії, і притягнувши їх на Україну, ми могли б мати десяток труп для обслуговування округних міст, що змушені у нас обходитися аматорськими гуртками.

Ми говоримо про необхідність поширення мережі театрів на периферії, і використати для цього готові, організовані трупи направивши їх роботу по певному шляху є найлегший і найреальніший спосіб дати периферії такий театр.

Мандрівна труппа, спаяна й економічно вертка, а в цьому українським побутовим трупам одмовити не можна, є те, що необхідне нам сьогодні, і на це треба звернути серйозну увагу.

В. Х—рий.

Лондон

Сцена з англійського театру в оригінальному оформленню

Про „Березіль“ (Вражіння з подорожі)

Доля Київського театру «Березіль» аж надто глибоко цікавить нашу суспільність. Для України «Березіль» цінний не тільки як виробнича художня установа, він і театр, що був покликаний підготувати нам режисерський молодняк.

Часто перебираючи художні цінності в Республіці, ми козираємо «Березілем», як одним з найсолідніших здобудків української художньої культури і в цьому є певна доля правди.

Стару комедію Старицького — не пізнати. Вона вся осучаснена і нудна в старому тексті, в новому здається живою й цікавою. Любовні авантури Голохвастого подаються на тлі сучасного радянського побуту і п'єса зберігаючи свою основу, виглядає зовсім відмодженою, що її й не пізнати.

Голохвастий вже не цилюрник, а крамар-трестовик, що виголошує запальні «революційні» промови. Його співробітники — «червоні купці», а на вечірці у перекупки Лимерихи, серед іншої міщанської шпани, «краса й гордість», — матрос з гармошкою.

Коли до переробленого тексту підійти навіть як до комедії звичаїв, то й тоді вона, мало-що погіршивши супроти літературно-художніх законів, лишилась гарним захоплюючим глядача сучасним сценічним твором.

Тим, що п'єса має такий привабливий вигляд, вона на всі 100% завдячує постановці й виконанню... У «Березілі», навчилися з малого робити велике. «Конструкції» — «Зайців» — нескладні. В них немає того нагромадження, яке завжди вражає в глаголінських постановках. Зроблено великий поміст, що легко розбирається й дає можливість використати його, як загодно й для чого загодно. А решта доповнюється дрібницями, що, однак, своєю характерністю дають яскраве уявлення про місце й характер дії. Звичайно, не зовнішнє оформлення сцени те, про що слід говорити розглядаючи постановку реж. Василька. Творець такого спектаклю мусить бути дуже талановитою людиною. Коли чотири акти йдуть під безугавний сміх і захоплення кваліфікованих глядачів, то це щось варте!.. Тут не грубий трюкізм, а багата видумка, спритність і вміння зробити потрібну ситуацію комічною. При цьому — все з художнім чуттям, з великим естетичним смаком і справжнім знанням сцени. Сцени на базарі, вечірка в Лимерихи з міщанською танцюлькою, або підготовка до шлюбу Голохвастого з Пронею, дочкою орандаря Сірка, чи-ж це не сценічні шедеври? Тут і портрети й типи, що про кожний з них можна писати й писати. Все індивідуалізовано і разом з тим гарно зв'язане. Ніхто не знижує тону, кожний один другого доповнює й дає партнерові робити те, що треба.

В інтонаціях, рухах, у діалогах, в строях. — у всьому чудове переплітання реального з художньою вигадкою, що в свою чергу приводить до доцільного перемішання етнографії з посмішкою над нею сучасності.

А як грають актори!.. Я вже не кажу про Гірняка. Його Голохвастий у галіфе й жовтих крагах з френчем — образ, від якого довго не звільнишся. Голохвастий, що танцює у Лимерихи на вечірці, — це картина, достойна всякого увічнення. Гра його

з галіфе — штрих, так художній, як і історично — побутовий.

Навіть такі епізодичні постаті, як шарманщик (Карпенко), режисер (Крушельницький) залишаться надовго в пам'яті. А матрос — Мосоха з сажневим кльошем, гармошкою й „присідкою“. Хто його знає, коли ще доведеться побачити таку соковиту постать на сцені.

Або Капилевич-Балабан.

Як з картини знятий.

Ну, яскрава Проня в руках Гакебуш — річ цілком нормальна. А от молодняк...

Не спектакль, а одна безконечна без перерви насолода театральним мистецтвом.

„Жакерія“... Так багато говорили про неї, але, дивна річ, враження від неї було менш гостре, ніж сподівалось.

Зовнішнє все оформлено вміло, барвно, зі смаком.

Стиль спектакля — мішанина з романтики, ложнокласики, пафосу й навіть побуту. Про те цей еклектизм можна вибачити. В такому творі, як „Жакерія“, його дуже тяжко уникнути. Перша картина зборів у лісі, сцена в замку барона, — прекрасні, організовано наладнані місця, від яких не відмовились би й більш старі режисери.

Все бездоганне з боку монтажки (змін — швидко, жваво, вміло спрощена), ефектний і барвистий одяг, стилевий грим, однак... кілька разів від вистави віє все-таки холодком. Звалювати на текст п'єси було б несправедливо: причину шукаймо в молодості режисера. Він немає ще потрібної практики праці з акторами і цей бік спектаклю дуже шкандибає. А відомо, що без акторів немає й гарного театру. В тій прегарній зовнішній рамі, яку Тягнові пощастило дати в „Жакерії“ бракує тільки акторської виправки. Великий різнобіг в тоні гри, в руках. Найкращий доказ — Бучма.

Таких талановитих акторів, як Бучма, взагалі мало. Але він у ролі брата Жана — не досить яркий. Він зовсім не переконуючий. Зовнішньо в його образ опуклий, а діалог артиста не насичений.

Ми не відчуваємо в Жані артистичної сили Бучми.

Я думаю, що їй не могло бути, бо Жан не в даних Бучми. Звичайно, такий колос, як Бучма в силі обробити, як слід і роль Жана, але для цього треба енергійного втручання режисера. Великою справою відає й від гри цілої низки інших персонажів. В суті, цілковито нас задовольняють в „Жакерії“ тільки двоє. Це перш за все, Гіряк в ролі післанця короля, і, потім, Крушельницький — брат Гонорій. Уже в перший момент свого виходу Гіряк приковує до себе глядача гримом, одягом і чітким ходом, а далі — одна думка: щоб був він на сцені як найдовше.

Крушельницький ліпить абата жирно, густо, дивитись його й слухати дуже приємно, але асоціація занадто часто переносить до його-ж таки в ролі режисера в „Зайцях“. Жіночий персонал в „Жакерії“ не задовольняє. Він взагалі не високий

Паріж

Єгипський магик Чілі-Чілі розігрує свої трюки перед публікою в кафе de Paris

в „Березілі“, але Василько зумів багато витиснути, а Тягнові цього не пощастило.

Можливо, моє зауваження буде здаватися дивним, але мені здається, що „Жакерія“ більше свідчить про початок занепаду (можливо, тимчасового), ніж про зміцнення театру „Березиль“.

В Києві ставляться до „Березілі“ двоїсто. З одного боку тільки й чуєш хвалення його спектаклів, а з другого — вперто натикаєшся на байдужність до його, як до установи, не помічаєш, щоб дуже цікавились його долею. Тим часом харківчан „Березиль“ займає багато більше, ніж киян. В кожному разі у нас не відчувається того холодку, з яким у Києві зустрінешся на кожному кроці. Я не хочу копатися в причинах, а констатую факт. Це вірно як вірно й те, що театр уже позбувся двох своїх режисерів, — Василька й Лопатинського, як вірно й те, що Курбас, постановщик, якого ми всі так ждемо, за 2½ роки здобувсь тільки на одну п'єсу „На передодні“, якої я не бачив, але загальні одзиви про яку не тішать.

Значить з „Березілем“ не все гаразд. Значить з театром треба щось зробити, щоб він вернув собі свою бойову художню міць.

Не треба обивательського зубоскаління, але й бюрократична безпечність шкідлива. Якесь — щілина безумовно є. Її треба відшукати й поставити театр у максимально сприятливу атмосферу.

„Березиль“ ще багато дасть художній культурі.

І. Туркельтауб.

Шановний maitre спокушений Кіно,
Прямує до Одеси — мамі.
— Щастя! Тепер тобі дано
Мандат
На ВУФКУ — драми.

...В сім'ї вільній новій Не забудьте споманути...

Коли ми згадуємо у нашій вільній країні про того, хто всю свою геніяльну творчу силу, як і все життя віддав на боротьбу за волю, то ми згадуємо й ті найтяжчі часи, що довелося пережити українському селянству під час панування поміщиків.

Величезний кіно-фільм „Тарас Шевченко“, який знімається зараз на Одеській кіно-фабриці ВУФКУ, як раз і малює життя та діяльність славетного українського поета на тлі темного й тяжкого життя, яким жив його поневолений панством нарід.

Українське селянство, до безсилля надриваючись у поміщицькому ярмі кинуло на боротьбу величнього поета разом з тим стогоном та галасом обурення, який виривався з глибин його натомлених грудей.

Т. Шевченко—то епоха найбільшого рабства на Україні та початку того революційного руху, який потім утворив міцний ґрунт, на якому робітничий клас та селянство України після переможної боротьби, будують вільну, без панського ярма, країну.

Кріпак поет—то був кріпак нарід, його мета прагнула волі. Гучний заклик поета до боротьби—був бажанням цієї боротьби селянством.

Значіння історичного фільму, який малюючи життя геніяльного поета України, також малює значні етапи революційного руху, досить зрозумілі.

От же, з огляду на це—на постановку цього фільму ВУФКУ кинуло головні свої сили та кошти. Фільм знімається вже пів року і є думка закінчити його до чергових Шевченківських свят.

Картину знімає відомий режисер Чардинін та оператор Завелев.

З огляду на те, що картина повинна бути історично та художньо витримана в дусі Шевченкової епохи, з Української Академії Наук запрохано до фабрики як художника консультанта проф. Кричевського.

А. Корд.

Нові фільми ВУФКУ

„Тарас Шевченко“—В школі в Кирилівського д'яка.

Нові фільми ВУФКУ

„Успазурах Радвлади“

У Харківській Асоціації Революційної Кінематографії

Останніми часами АРК розвертає свою працю по сценарній й виробничо-технічній секціях. По сценарній секції вже проведена низка доповідей: Бутаріна «Про зміст радфільму», Вольського «Від сюжету до сценарія» і Московського режисера Мітріча «Про селянський фільм». Сценарна секція приступає до праці над зданими в секцію сценаріями т. Ахушкова—сюжет сценарія з життя українського села, Романівський—дитячий сценарій й короткометражної радкомедії. Виробнича секція у скорому будучому відкриє фото-кіно й лабораторію для практичних і експериментальних робіт. Намічено видавати що-місячну кіно-хроніку АРКа. АРК закінчив підготовчі праці по організації Всеукраїнського товариства друзів радянського кіно (ВТДРК). Незабаром відбудеться організаційне зібрання зацікавлених ВТДРК відомств та установ.

„Гамбургське повстання“

На Ялтинській фабриці ВУФКУ ведуться збільшені інтенсивні роботи по зйомці фільму «Гамбургське повстання» за сценарієм Штрайбера і Яновського. Архітектуру робить німецький інженер архітектор Шарфенберг, що ставив нашумівшу в цілому світі «Індійську Гробницю». Вже побудовані вулиці й площа Гамбурга і ин. Цікаво, що всі будови ведуться у видержаному німецькому стилі.

«Боротьба велетнів».

Про творця „Нібелунгів“ (Режисер Фріц Ланге)

Ледве чи можна знайти тепер більше популярну картину, ніж „Нібелунги“. Колосальний успіх фільму висуває на перший план його творця, режисера Фріца Ланге. Він цікавий нам так своїм минулим, як і майбутнім. В минулому — постановщик трюкодедетивного „Лікаря Мабузо“, в недалекому майбутньому — режисер „Метрополіса“ — місто майбутнього в Америці, де капіталісти необмежені владарі.

Хто ж такий Фріц Ланге і як він прийшов до кіно?

Освітою Ланге незакінчений інженір. Він відійшов від техніки, щоби прикласти своїх сил до малярства. Звідсіля й походить його оригінальний монтаж кадрів.

Поранений під час імперіалістичної війни, він лежав у шпиталі.

Тут йому спало на думку почати писати сценарії. Де-які з них прийняли. Ось відкіля у Ланге починається зв'язок з кіно.

До речі сценарій відомого бойовика „Індійська гробниця“ написав не постановщик її Джозеф Май, а Фріц Ланге.

Ланге побував і в Америці, де, як він сам каже, багато де-чому навчився у тамошніх постановщиків.

Про своє завдання в постановці „Нібелунгів“ Ланге висловився так.

„Я хотів створити поему молодощів, хоробрости, краси й любови; трагедію зненависти і ревности. Я хотів створити героїчний роман, а не лишень відродити давню легенду. Я прагнув до того, щоби „Нібелунги“ хвилювали людей усіх націй, а не тільки німців“.

Треба сказати, що він з честю виконав своє завдання.

Ф. Б.

Одеський Державний Театр

Пройшла постановка трагедії «Мазепа» Ю. Словачського. Ставив п'єсу М. Тінський, художнє оформлення Матковича. В центральних ролях Тінський, Осташевський, Ужвій, Лісовський, Блакитний, Хуторна.

До роботи в Держтеатрі запрошено художника В. М. Мюлера. Йому буде доручено оформлення постановки «Маруся Богуславка» (ставить п'єсу М. Терещенко). Тов. Мюлер збирається використати систему «живих фонтанів». Музика до «Марусі Богуславки» — композитора Вериківського. Художник Павлович працює над оформленням до «Симона Петлюри». Музику пише Г. Губарьов.

Зав. літ. частиною театру І. Микитенко закінчив переклад п'єси Г. Стабового „Симон Петлюра“, (що має йти в постановці М. Терещенка), працює над п'єсою Г. Канеля „Ми, Ніколай II“, яку прийнято до постановки.

На режлабі ухвалено макет і план постановки „Любов і дим“ — розробив режлаборант Д. Шклярський.

Колегія режисерів — лаборантів під загальним керівництвом М. С. Терещенка працює над планом виробничого розширення театру.

Державний театр відкликаючись на побажання робітників, вводить передне слово перед виставою що має освітлювати п'єсу, автора, епоху, то-що.

Перша спроба з „Мазепою“ дає позитивні наслідки.

Вся робота Державного театру йде інтенсивно-напруженим темпом.

П. Б.

Червонозаводський театр

Харків

Минула половина сезону дозволяє зробити підсумки діяльності театру.

За цей період пройшли такі п'єси: „Мандат“, „Отрута“, „Париж“, „Гроза“, „На дні“, „Псиша“, „Вороги“, „Овод“, „Дужче любови“, „Товариш Семизводний“, „Зрада Дегаєва“.

Найбільший успіх припадає на долю „Мандата“ (постановка режисера Нелі, оформлення худ. Косарева), „Отрути“ (пост. реж. Нелі, оформл. худ. Магнера) та „Овод“ (реж. Громів худ. Трубецький).

Біжучого сезону театр уперше нав'язав щільні взаємини з державними заводами та підприємствами через розподіл за допомогою культуркомісії з підприємством пільгових талонів. Це дає спроможність найширшим робітничим масам відвідувати театр і задовольняти свої культурні потреби (ціни талонів від 8 до 70 коп.)

Червонозаводський театр, росташований в центрі найбільших заводів України, розрахований виключно на робітничу аудиторію. Відповідно до цього й репертуар його розробляється за двома принципами: перший — п'єси, що відображують сучасність, новий побут та п'єси історично-революційні, і другий — репертуар класичний з яким треба знайомити нового глядача, що йому до революції гарний театр був неприступний. Одвідування театру за цей рік значно збільшилось.

„Зрада Дегаєва.“

Судейкин—Северов. Дегаєв—Шейн.

1924-25 р. за цілий сезон театр одвідало 39.000 глядачів, а цього сезону лишень за два місяці 26000 глядачів.

Це краще за все говорить за розвиток Червонозаводського театру.

Рецензії

„Севільський цирульник“

Бувають іноді дивні річі в театрі: оживають мертві. Протягом кількох років у Харківський опері ховали за різними розрядами злочасного цирульника з Севільї. Хвіст вилазив — ніс застрявав. Оркестр був гарний, співаки не годились, співаки були, — режисер клав п'єсу в могилу. Але сталося справжнє театральне «чудо». Заїзджена опера, яка набила оскому, стає кращим спектаклем сезону, ставлячи українську державну оперу поруч з найвизначнішими художніми підприємствами союзу.

І зовсім не перебільшена увага одного з наших товаришів, німецького диригента Веллера, який на офіційному докладі про музичне життя в Німеччині, що відбувся цими днями в т-ві ім. Леонтовича, говорячи про кращий в Німеччині, Дрезденський оперний театр сказав: „За двадцять років життя в Німеччині я не бачив в опері нічого кращого за постановку „Севільського цирульника“. Всі німецькі режисери можуть повчитися на цій постановці.

І справді. Що зробив Лапицький? Він дав комедію в стилі Бомарше, поставлену на музиці Россіні, іншими словами, музикальну комедію сценічно відтворену, як опера-буфф. Зовнішніми рямцями для вистави послужили гарно зроблені Хвостовим ширми, вахлярподібний купол й боковики, що відбивають сірим на тлі чорного задника. Засоби дуже прості, але дотепні й дуже зручні для швидких змін. Технічно це вдалося цілком і Розіна віддаювалась від Альмавіва зі своїм балконом також дотепно, як крутяться в шаленому вихорі ширми й меблі, включно до рояля. Крутій Фігаро сплутує з текстом сценічні положення, а режисер з художником спиритно моніровкою утворюють сценічний ералаш і в річах мертвих, як-би символізують психологічну запутаність комедії і кінець кінцем — комізм усугубляється, динаміка дії збільшується, а трюки перетворюються в помішників акторам — виконавцям.

У спектаклі багато трюків, але всі вони вправдані, як обіграний кожний клочок сценічного плану. Навіть такий трюк, як поява з суфльорської будки начальника вартової команди, не викликає здивування, бо він в'яжеться з несподіваною, дуже ефектною появою з-за ширм самої команди. Органічним, що впливає зі всього ходу спектакля, здається й фінал, коли з підлоги виростають двоє кольорових крил, роблять з себе вахляр, а жива група дієвих осіб з літер на маленьких вахлярах, складають фразу «до побачення» — прийом, що так часто вживався в італійській комедії масок „Comedia de l'arte“, а пізніш у французькій комедії. Це — зовнішній бік вистави. А тепер — про її суть.

Між зовнішніми рямцями й внутрішнім виявленням опери — цілковите злиття. Коли прекрасний грим й барвний одяг (художник Хвостов) доповнюють зовнішній малюнок, то вони-ж, у великій мірі, визначають і акторське виконання. Перед нами проходить буфанда, перекладена на мову музики, що чергується з чудовою сценічною прозою.

Коли-б не було оркестру й співу, в прозаїчних місцях можна було-б справедливо пригадати французьку комедію часів Мол'єра, яка наслідувала кращі традиції італійської комедії масок. Доктор Бартоло (Шаловалів), Дон-Базіліо (Циньов), Верта (Пушкарьова), слуги (Брайнін і Манько), — одже ж це славні комедіанти мол'єровської повозки XVII століття. Яке чудесне відтворення стилю в строях, гримі, рухах, в манерах говорити! Вони — в одній групі, а в другій — Фігаро (Любченко), Розіна (Ніксар), Альмавіва (Кученко), що пішли вперед і від Мол'єра і від одурчаєного доктора.

Що казати — Лапицький вміє вчити акторів грати навіть в опері. Такій грі яку вони дали у „Севільському“ може позаздрити й гарна комедійна труппа. Підгуляв тільки один Кученко зі своїми скутими рухами, одноманітними і невиразним жестом.

Не треба дивуватись, що музично-вокальний бік відійшов на другий план. Режисер почав з того, що оточив Фігаро балетом у першому акті і змусив його провести свою знамениту пісеньку під танок корде-балету. Таку-ж операцію він зробив з Дон-Базіліо, розірвавши арію про брехню на низку сценічних кусків. Співакам було гірше, згук звичайно, втратив (і дуже), ну, а спектакль виграв.

Більше пощастило Розіні й Альмавіві. Вони своє відспівали, — Альмавіва вповні щасливо, а Розіна теж більш менш задовольняюче. При складній сценічній грі, яка випала на її долю, та при скромних голосових засобах і невеликій ще вокальній практиці Ніксар, артистка все ж вийшла з честю з положення. Прекрасний сценічний малюнок Розіні з лихвою покриває деякі вокальні дефекти. Любченко — актор теж трохи обікрав Любченка — співака, але Фігаро у нього вийшов яскравим. Циньов, як співак, на цей раз вийшов блекліше звичайного (арії не хватало сили й міцності), але це не біда. Шаповалів же був цілком гарний. Інтермедія слуг в останньому акті (Манько, Пушкарьова, Брайнін) — барвні цятки в спектаклі.

Диригент Брон виявився максимально шляхетним. Видно, що він дорожить загальною композицією спектакля й добровільно здає позиції оркестрові в розумінню музичної нюансировки окремих місць. Виразність музичного гумору Россіні на цій справі тратить, але зате легко співати співакам. Диригент явно оберігає їх, слідкує за їх ритмом і підносить їх слухачеві, як на блюді.

„Севільський цирульник“ нова, величезна перемога Української Державної опери. При найсуворішому критерії прийдеється визнати, що цей здобуток лишає далеко позад себе всі попередні.

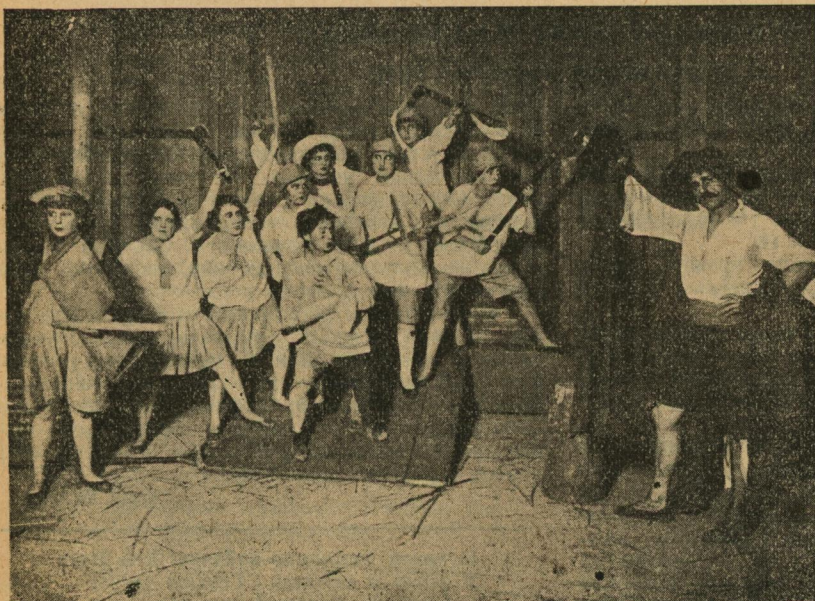
І. Т.—ауб.

Успіхи державоперні лічучи,
Відкриваючи в Харкові голярну філію,
На вивісці малює цирульник Мітріч:

Парикмахер Жамкін з Севільї.

Харків

Держтеатр для дітей

„Гра в спартака“—І акт.

Концерт квартета ім. Глазунова

Квартет ім. Глазунова, що вперше приїхав до Харкова, справді має право носити ім'я великого композитора.

Артисти Лукашевич, Могилевський, Печніков і Ривкін,—великі музиканти, що зуміли створити винятковий ансамбль. Немає потреби вдаватися в індивідуальну оцінку кожного виконавця зокрема. Всі вони—один колектив, з однією волею, з одним розумінням. Техніка їх бездоганна, вони досконало володіють ритмом, їх смики слухняні, згук повний, шляхетний, нюансировка тонка. Коли можна взагалі говорити про насолоду згуками, то квартет ім. Глазунова, звичайно, дає її в повній мірі.

Виконання „глазуновців“ відзначається мужністю, міцним підходом до твору, без найменшого натяку на сентименталізм.

Квартет ім. Глазунова винятковий ансамбль і говорити про його хороше можна без жодного натяку на фальш або не щирість.

Ю. Ж.

„Творчість народів“ або...

Коли заїзжий гастрольор з нальоту улаштував халтурний спектакль, ми так і говоримо—халтувля. Коли-ж це липке й огидне слово доводиться із арзувати з іменем артиста, поважати й цінити якого ми звикли, робиться боляче. Навіщо В. Петіпа було влаштувати мішанину з Л. Українки, Б. Шоу, Есеніна, Ростана, хореографії то-що,—невідомо.

Звичайно. «Моцарт і Сал'єрі», які були показані 2-го лютого мали дуже мало спільного з Пушкіним. Савел'єв гарний актор, але він ніякий Сал'єрі. Петіпа, що в концертному відділі прочитав з аркушиків—кілька творів укр., рос. та французькою мовами, ла врів цим читанням собі не прибавив. Читав він блідо, невиразно, без душі. Тільки й були гарні вірші пам'яті Есеніна. Незадовольняюче враження від виступу артиста загалом лишилось дійсно чудовим виконанням Петіпа ролі Наполеона в буфоні Б. Шоу «Оборонець долі». Тут Петіпа показав всю вмілість і всю майстерність незвичайного актора. Жест, міміка, слово все було дуже гарне.

У концертному відділі прекрасно танцювала Сальнікова. Але невже Плетньов думає, що кидати з грюкотом свою партнюршу об землю,—над краса балетного майстерства? Темпераментний мужчина Б. Плетньов! Але все-таки його сольний танок ніскільки не цікавий. Як завжди, дуже гарно грали «Вільомовці» Гольдфелд і Кут'їн. Висновок—улаштовуючи якусь-то «Творчість народів», В. Петіпа зробив великий промах, сам себе вибив. Будемо сподіватися, що цього він більше не зробить.

Вол. Волховской

Г. М. Беклемішев

(До 25 років музично - педагогічної діяльності).

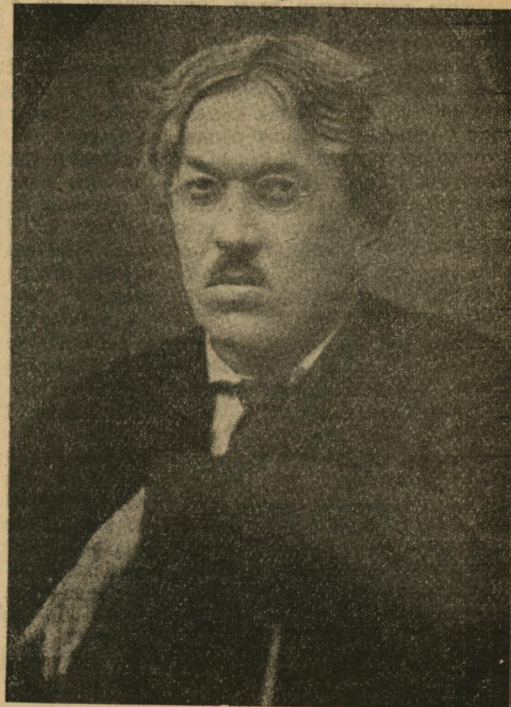
5 лютого у Києві в помешканні Музтехнікуму урочисто святкувалось 25 - річний ювілей педагогічної діяльності професора Григорія Миколаєвича Беклемішева.

Г. М. народився в Москві 5 лютого 1881 року. Змалку вчився музики по класу фортепіано в Москов. Філармонії, а згодом перейшов до Моск. Консерваторії, що її блискуче скінчив 1900 року (вчився він у професорів Шестаковського, Шлецера Сафонова).

Концертувати почав 9 років, а з 14 років концертував по Росії, маючи великий успіх.

З осені 1900 року почав викладати в Московському Єлизаветинському Інституті. Працюючи в музичній педагогіці, він що-року їздив за кордон, де удосконалювався під керівництвом Феруччіо Бузона. Що-року (до 1912 року) Г. М. концертував у Берліні та Москві (1907-08 року жив у Берліні), з осені 1908 р. до 1913 р. професорував у Моск. Філармонії, а з 1913 р. — у Києві. Консерваторії (тепер Музтехнікум), а з 1923 року також і в Києві. Муз.-Драм. Інституті ім. Лисенка.

За останні роки Г. М. переводить у Києві велику громадсько-музичну роботу: його курс публічних музично - історичних демонстрацій, — видатне явище в музичному житті всього Радянського Союзу. Подати музичну творчість головніших націй всесвіту в процесі її звучання, — то важке, а разом з тим і дуже поважне завдання. У нас, в колишній Росії були лише дві спроби досягти його: двохрічний цикл «історичних концертів» А. Рубінштейна у Москві (за 80-х років), де виконувалося старих композиторів, та курс історії фортепіанової літератури Є. В. Богословського у Москов. Консерв. 1916 року (теі із старих композиторів). Курс проф. Беклемішева ширший: тут демонструється і творчість сучасних композиторів. Курс розраховано на 3 роки. Минулого року на 52 демонстраціях було виконано 560 творів англійських, американських, французьких та німецьких авторів. Цього (1925-26) сезону він по-

дав композиції італійців та іспанців; далі йтимуть інші країни, а майбутнього року курс буде закінчено творами російських та українських композиторів. Крім того, Г. М. організував святкування Бузона, Скрябіна й Баха, що викликали велике зацікавлення київських музичних кол.

Я. Юмас.

Концерт Віті Вронської

(Зала Держ. книгозбірні)

Зустрічаються два роди «вундеркіндів» — вундеркінди справжні й «вундеркінди», яких хочуть зробити вундеркіндами.

Вітю Вронську, худеньку, бліду дівчинку років 15—16, нам довелося чути двічі: на симфонічному концерті з творами Скрябіна й в самостійному концерті, присвяченому Шопену.

Роблячи підсумок одержаних вражень треба сказати, що Вітя Вронська, — вундеркінд другого порядку.

Виступ зі Скрябіним не будемо згадувати, бо вся глибина думки й розуміння 16 ти річного підлітка ні в якій мірі не відповідає генієві музики філософа. Романтика й лірика Шопена ніби зрозуміліша, простіша.

І які ж наслідки? Не певне, не відважне виконання учня. Так грає вихованець консерваторії середніх здібностей, що випадково рано, що до зросту, залишив школу. Але не кожний, що скінчив консерваторію вундеркінд і зовсім не кожного, що скінчив треба випускати на концертну естраду, та друкувати його прізвище великими літерами на афішах. Вітя Вронська бліда й без життя. У неї просто не хватає фізичної сили,

Вона, як видно, зтомлена, моменти підйому даються їй з великим напруженням, захоплення майже немає. В усьому почувается виучка. Вітя Вронська поки що тільки учениця. Їй треба працювати. Довго, вперто. Кілька років. І в ці роки праці не виступати. Можливо, через кілька років вона оформиться й стане музикантом. Сьогодні тільки шкода цю милу, скромну дівчину, що не по своїй волі сидить біля великого рояля.

Коли інтереси Віті Вронської кому-небудь доведуть, ці люди повинні перестати організовувати тепер її концерти, дати їй можливість учитись і рости. В протилежному разі дівчинка, непозбавлена зараз здібностей, втратить їх і закінчить свою так рано почату кар'єру нікудишньою піаністкою, в поганенькому кіно, або, згадуючи свої успіхи, з розпуки покине музику.

Юрій Жигела.

Із пекла командор побачив: Дон-Жуан
У фраці, з квіткою... Єсеніна читає!
— Дивіться, камінний наш пан
Гармонію узяв і „Яблуко“ ушкварив!..

Кіно ім. Комінтерну

„На межі руїни“

І знову теж саме. І знову революційні, повні «соціологічного аналізу» написи і нікчемний, по американському кінематографічно-наївний зміст.

Американська кіно-картина окрім гарної техніки, специфічного трюку й талановитих акторів цікава ще своєрідною екзотикою. Особливо кадрами, де дія відбувається в Мексиці десь в колоніях і на окраїнах культурного континенту. Вміє басувати на гарних конях, спорт на човнах, прекрасний автомобіль — ось що цікавить сучасного глядача в цих фільмах.

«На межі руїни», як раз такого роду картина. Завзята їзда кінми й автомобілем, побудовані на цьому трюки, — примушують глядача з надзвичайною пильністю стежити за зміною кадрів. І саме через це, через оцю спортивну зацікавленість глядача в картині не можна сказати, що цей фільм у край не їдний.

Сюжет фільму аж надто простий — безпечний тубілець Дон-Майк перезаклав свою землю Парке-

рові англійському колоністові. Надходить час оплати. Паркер вже цілком певний, що земля його й починає господарювати на Майковому полі. Але останній дістає гроші й повертає землю. Звичайно тут привнесено цілу низку поточних інтриг і дургорядних персонажів. Але найбільшу дійову роль в картині відіграла або спритність їздця або вмілість шофера.

Заснято картину добре, в більшій частині в природних умовах без спеціально побудованих декорацій. Актори виконувачі ролей «На межі руїни» не з останніх, характерні й виразні.

І знову таки — назва картини не пояснюється змістом. Змонтовано картину після редагування й прогляду дуже й дуже погано, 6 й 7 картини просто гублять через це глузд. Більше уваги треба віддавати переробці кінокартин і написів, бо інакше згадуються і київський дядько і городня бузина.

М.

Хроніка

Харків

Держдрама

„За двома зайцями“. Режисер театру „Березиль“ — Василько приступив до роботи над постановкою п'єси „За двома зайцями“ — текст Ярошенка (за Старицьким). П'єса має піти в 20-х числах лютого. В Києві й Одесі вистави цієї п'єси користуються величезним успіхом.

„Отруту“ ставитиме Лапицький. З режисером Лапицьким, що закінчив цими днями у Державній Опері постановку „Севільського цирульника“, дирекцією Держдрами складено угоду на постановку п'єси Луначарського „Отрута“. Режисер вже розпочав підготовчу працю в формі розмов, бесід та лекцій з акторами, що беруть участь у п'єсі.

Єврейський Держтеатр

„Шабсе цві“. Режисер Лойтер закінчує роботи над постановкою п'єси „Шабсе Цві“, що має піти під художнім керівництвом режисера Московського Художнього театру — Смишляева. До його приїзду репетиції п'єси буде перенесено на декоративну площину.

50-та річниця єврейського театру у Харкові. Єврейський Держтеатр з нагоди 50-ої річниці існування єврейського театру готує до постановки п'єсу „2 куліненя“ (2 дурні), скомпоновану режисером Лойтером з драматичних творів фундатора єврейського театру Гольфадена.

Театр Пролеткульту

Цими днями Харківський театр Всеукраїнського пролеткульту виїздить до м. Полтави на дві гастролі. В репертуарі „Нічевоки“ й „1.000.000 доларів“ (Спадщина Гарланда). Гратиме театр в помешканні Полтавського державного театру ім. Шевченка.

Прощальний концерт квартета ім. Глазунова

В четвер 11 лютого в залі Держкнигозбірні відбудеться прощальний концерт квартета ім. Глазунова. Програма: Моцарт, Танєєв, Равель. З Харкова квартет виїжджає на гастролі до Москви.

Удосконалення в театрі одеської опери

Ремонт і відбудовання театру одеської опери майже закінчено. Театр буде технічно устатковано, як і найкращі закордонні театри. Особливий інтерес викликають закуплені в Німеччині прожектори, що освітлюючи чисті полотна, дають реальні декорації: будинків, кімнат, дерев то-що. Напрямок проміння з цих прожекторів має ту особливість, що в жодному разі на полотнах не буде видко обрисів акторів, які перебувають на сцені. Чудово також устатковано освітлення театру. Воно має п'ять кольорів. На авансценах улаштовано особливі порожнечі для збільшення звуку.

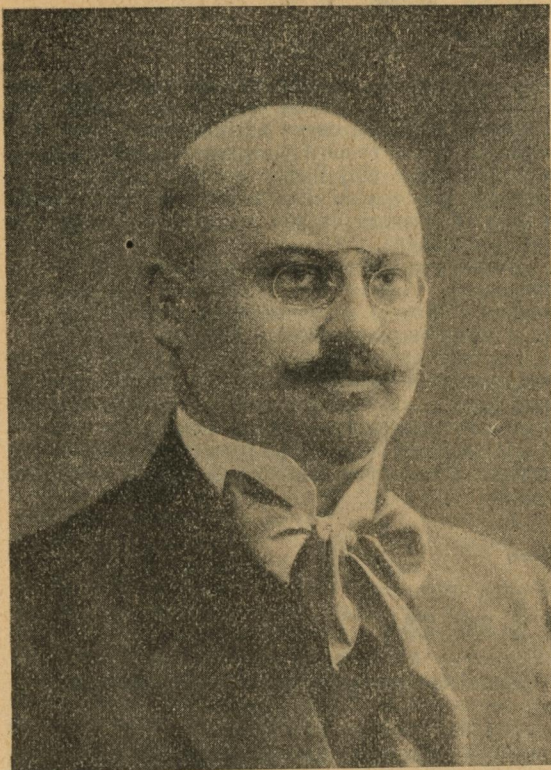
Москва

Театр „Сатира“ готує великий сатиричний огляд, що широко охоплює проблеми родини й шлюбу в обставинах нового побуту під назвою „Кохання та все інше“. Після закінчення зимового сезону, театр виїздить на гастролі. Маршрут: Тифліс, Батум, Баку, Ростов і Харків. В гастрольному репертуарі — три постановки: „Мішка, крути!“ „114 артикул“ і „Кохання та все інше“.

Ленінград

Академічна опера. В театрі Акопери розпочато репетиції балета А. Піотровського „Порт“, що його ставить режисер С. Радлов. Постановку в театрі акопери Вагнерова „Кола Нібелунгів“ з технічних причин перенесено на наступний сезон.

Театр „Комедія“ Чергового прем'єрою в театрі ленінградської „Комедії“ 19-го лютого піде п'єса „Дан Труадек у пазурах розпусти“. Театр провадить переговори про гастрольну подорож на весну до Москви. В репертуарі: „Бой-баба“, „Метелиця“ і „Чанг-Гайтанг“. Складено угоду з МХАТ 2, який, віддаючи під гастролі своє помешкання, гратиме в Ленінграді в театрі „Комедія“.

П. Андріяшев

3-го лютого вночі у Харкові нагло вмер від вилиття крові у мозок відомий художник декоратор Павло Андріяшев.

Ім'я небіжчика добре відоме театральній Україні, бо більша частина діяльності Андріяшева пройшла на її території.

Смерть художника поважна втрата на мистецькім полі. Не багато у нас таких майстрів як Андріяшев, а ще менше досвічених педагогів.

Небіжчик був на диво відданий своїй справі та працьовитий художник, і не мало зробив для театру та виховання нашої молоді.

П. Андріяшев народився у 1875 році в місті Києві в родині банкового службовця. Закінчивши художню школу Штігліца у кол. Петербурзі, Андріяшев 1903 р. починає працювати в театрі у м. Вільно, потім у Києві (труп Торцова), Москві (театр Незлобина) і, нарешті, з 1909 р. у Харкові в міському театрі (тепер держдрама). В Харкові художник без перерви працював до останнього свого дня.

Поруч з мистецькою діяльністю, художник працював і на педагогічній полі викладаючи малювання по гімназіях, а останнього часу вів художньо-декоративний клас у Харк. Художньому Технікумі і Профшколі.

З великою скорботою ховали художника його близькі друзі й числені учні. Невтомного працівника жорстока смерть вирвала з їх лав.

Б. С.

Закавказзя

Грузинський сектор пролеткульту готує до постановки п'єси Толера „Евген нещасний“. Ставить п'єсу режисер Вахтанг Гарик.

Грузинська оперова студія в Тифлісі з великим успіхом виступає в театрі Руставелі з оперою Чимарозе „Таємний шлюб“, в постановці режисера Марджанішвілі.

В Грузинській драмі з великим успіхом 29-го січня пройшла прем'єра „Ламара“—драма Робакідзе, постановка Марджанішвілі й Ахметелі. Між іншим це вже четвертий твір талановитого драматурга.

Єлизавета Черкезішвілі в кінці січня одсвяткувала 40-літній ювілей своєї артистичної діяльності. Вона являється найпопулярнішою артисткою грузинської сцени.

Привітання композиторів А. Глазунова з Америки

Композитор А. Глазунов одержав з Нью-Йорка привітальну адресу з нагоди 60-х роковин з дня народження. Під адресою сотні підписів. Між ними Зембріх, Л. Ауер, Ф. Шаляпин, С. Рахманінов, є. Цимбаліст, С. Кусевіцький, Ганна Мейчик, Віра й Мих. Фокіні, І. Ахрон, М. Полякин, І. Пястро, Я. Хейфіц, В. Дроздов, П. Коханський, З. Венгерова, Ц. Ганзен, а також артисти з оркестру „Нью-Йоркської симфонії“, симфонічного оркестру Лос-Анжелоса, чикагського симфонічного оркестра, симфонічних оркестрів Бостона, Філадельфії і багатьох американських музичних академій та консерваторій.

Літератор О. Гатів виїздить в лютому до Берліну й Парижу в наукову командировку і має працювати над справою французької літератури й театру. О. Гатів буде закордоном кілька місяців.

Кіно

— **1-й кіно-театр в СРСР.** За звітами „Радкіно“ перший театр в СРСР, що дає максимум відвідувань і найбільші збори, є 2 держкіно в Москві. В ньому працюють 3 залі, а тому перерва між сеансами триває не більш 15 хвилин. Протягом дня й вечора театр пропускає 7000 глядачів. Навіть закордоном небагато театрів, що пропускають по 9000 глядачів (скажемо Гомонд в Парижі). 22-го січня 2-е держкіно зробило 29 сеансів.

П'ятилітня кіно акторка. Для п'ятилітньої кіно-акторки Тані Мухиної, учасниці багатьох постановок „Міжрободоп—Русь“, написано комічний сценарій. Она акторка створить тут образ маленької ділової людини, самостійної й незалежної у своїх вчинках. Дочка винахідника, після низки незвичайних пригод вона одержує патент на винахід свого батька.

Фільм про нафту. Держкіно оголосило широкий конкурс на сценарій, що міг би вичерпуюче й художньо освітити всі питання соціально-побутового й політично-економічного характеру зв'язані з добуванням нафти у нас і в капіталістичних країнах.

— **Завод кіно апаратури.** Оптико-механічний трест розробив план будівництва в Ленінграді спеціального заводу кіно-апаратури. На будівлю заводу та його устаткування намічено витратити 3 мільона карбованців.

— **„Кіра Кіріліна“** Режисер Глаголін, що виїхав в Ялту, знімає зараз на 2-й кіно-фабриці ВУФКУ фільм „Кіра Кіріліна“ за романом Понаїті Істрати.

Відповідь редактор **М. Христовий.**

Редколегія **Т. Т. Христовий, Ліфшиц, М. Любченко**

Програми театрів

Держдрама

Камінний господар

Лесі Українки.

Командор дон Гонзаго де-Мендоза **Мар'яненко І.**; Ватуля **О.**; Дон-Жуан **Петіпа В.**, Кошевський **К.**; Станарель **Пилипенко М.**; Донна Анна **Варецька В.**; Долорес **Барвинська Т.**, Маслюченко **В.**, Горська; Дон Пабло де-Алварес **Чарський Г.**; Донна Соль **Маслюченко В.**, Юрвіна **Т.**; Донна Консепсьйон-грандесса **Шведенко Н.**; Марквіта-покоївка **Рубчаківна О.**, Кузьменко **А.**; Стара грандесса **Ожеговська Є.**; Дуенья донни Анни **Коханова К.**; Донна Клара **Миргород Т.**; Гість **І Іванів Ю.**; Гість **ІІ Спішинський В.**; Молод. гранд **Козаківський Ю.**; Слуга **Іванченко А.**

Гранди, грандеси, гості, слуги.

Постановка заслуженого артиста Республіки **Гната Юри**. Оформлення сцени та костюми художника **В. Комарденкова**. Музика композитора **Н. Прусліна**. Танки **Б. Плетньова**. Виставу ведуть **О. Пономаренко, О. Попів**.

Коронний злодій

(Чудо св. Йоргена).

Дійство на 4 розділі— 9 відмін. за **Гаральдом Бергстедтом Гн. Ю.**

Мікаель **Коркіс**—комедіант **Віктор Петіпа**; Кандія—його мати **Коханова**; Йоган—його дід, дзвонар **Дехтяренко К.**; Капітул св. Йоргена: Гросмейстер **Петляшенко М.**; Кардинал **Коханенко Є.**; Охоронник храму **Чарський Г.**; Охоронник плаща **Олександрів І.**; Секретар **Милютенко Д.**; Скарбник **Костюченко П.**; Брат Ражевого **Садку Пилипенко М.**; Орнелла: **Барвинська Т.**, **Маслюченко В.**, **Горленко М.**; Роза **Кузьменко**; Давус—син секретаря **Іванченко А.**; Герман—син охорон. плаща **Уманець П.**; Франц—злодій **Юра Т.**; Тобіас—старий прагання **Попів О.**; Гарольди: **Гладко Ф.**, **Лихневич П.**, **Гончаренко Я.**; Ченці: **Демченко П.**, **Іванченко А.**, **Уманець П.**, **Спішинський В.**, **Боголюбів**; Гонцеві **Козаківський Ю.**

Постановка заслужен. арт. Республіки **Гната Юри**. Оформлення сцени та костюми художника **Драка М.** Помішник **Попів О.** Музика композитора **Прусліна Н.** Концмейстер **Резнікова Е.** Музичне виконання—квартет ім. **Вільома**.

Мандат

Комедія на 3 дії. **М. Ермана.**

Павло Сергійович Гулячкин Попів; **Надія Петровна Гулячкина Борисоглібська Г.**; **Варвара Сергіївна Гулячкина Горленко М.**; **Настя Варецька В.**, **Горська**; **Іван Іванович Ширінкін Ватуля О.**; **Тамара Леопольдовна Шведенко Н.**; Автоном **Сігізмундович Коханенко Є.**; **Олімп Валер'янович Сметаніч Петляшенко М.**; **Валер'ян Олімпович Сметаніч Козаківський Н.**, **Гончаренко**; **Агафангел Пилипенко М.**; **Анатолій Маслюченко В.**; **Шарманщик Спішинський**; **Чоловік з барабаном Уманець П.**; **Жінка з бубном Коханова**; **Дворник Міхневич П.**

Гості:

Феліціата Гордієвна Ожеговська Є.; **Ільїнкін Іванченко А.**; **Тося й Сося діти Феліціати Горд.** та **Ільїнкіна Луганська Л.**, **Склярова М.**; **Зотик Францович Зархін Кукарішник О.**

Постановка **Б. С. Глаголіна**. Оформлення сцени **А. Г. Петрицького**. Режисер-лаборанти: **І. Олександрів, М. Склярова**.

Пухкий пиріг

Комедія на 5 дій (15 сцен) **Б. Ромашів**. Переклад **К. Кошевського**.

Коромислів Ілля Овсієвич, директор банку **Мар'яненко І.**; **Софія МIRONІВНА**, його жінка **Верхомієва Л.**; **Коромислів Федір Овсієвич**, голова Правління «Тіка» **Петляшенко М.**; **Ганна Семенівна**, його жінка **Ожеговська Є.**; **Плюхів Адам Іванович**, секретар банку **Ватуля О.**; **Файна Петровна**, його жінка **Шведенко Н.**; **Мелкін Павло Павлович**, член правління банку **Милютенко Д.**; **Брунск Оскар Львович**, завід. фінчастин **Гончаренко Я.**; **Гусаків Гнат МIRONОВИЧ**, завід. господ. **Іванів Ю.**; **Коркін**, бухгалтер **Чарський Г.**; **Кришкін**, секретар ячейки **Дехтяренко М.**; **Рак Семен Яковлевич**, комерц. дирек. «Тіка» та «Арпи» **Коханенко Є.**; **Пилипенко М.**; **Раїса Михайлівна**, його жінка **Горленко М.**; **Кізяківський Іван Дем'янович**, голова кооп. Т-ва «Пилуля» **Гладко Ф.**; **Обридайло Сергій Антипович**, комерсант **Юра Т.**; **Кутьова Прісія Петровна**, його сожит. **Юрвіна Т.**; **Містер Пульс**, пред. Акц. К-о **Бродвей та С-ни Демченко П.**; **Штопкин**, перекладач **Іванченко А.**; **Ріта Керн**, (Маргарита **Леонівна**) **Варецька В.**; **Барвинська Т.**; **Опель**, балетмейстер **Козаківський Ю.**; **Гудзонів (Фреді)**, актор **Пономаренко О.**; **Мирон Зент**, редактор журналу «Червона куліса» **Олександрів О.**; **Яна Міндаль**, п'яніст **Уманець П.**; **Струмлінін**, перукар **Милютенко**; **Фігільов**, пом. режисера **Уманець П.**; **Куксіна**, стенографістка **Солонько В.**; **Мрожинський**, предст. південнпромоторгу **Спішинський**; **Понді**, господар цукарні **Кукурішник**; **Кельнерша Степанова К.**; **Мейер**, робітник «Червоної зорі» **Литвинів С.**; **Агент Д. П. У. Міхневич О.**; **Агент К. У. К. Р. Уманець П.**; **Мапа** покоївка **Станіславська В.**

Дія відбувається 1922 року.

Постановка **Б. С. Глаголіна**. Оформлення сцени худ. **А. Г. Петрицького**.

Державопера

Князь Ігор

Муз. **Бородіна**.

Ігор, князь Сіверський **Загумний**; **Ярославна**, його жінка **Литвиненко**; **Володимир**, їх син **Мамін**; **Володимир**, кн. Галицький **Сердюків**; **мамка Первакова**; **Кончак**, хан Половецький **Поторжинський**; **Кончаківна**, його дочка **Борисова**; **Овлур**—Половчанин **Пурдек**; **Скула Ткаченко**; **Ерошка Браїнін**; **Половецька дівчина Слав'янська**.

Диригує **О. М. Брон**. Режисер **В. Д. Бобров**. Постановка **половецьких танків балетм. Баланоті**.

Севільський цирюльник

Опера на 3 дії.

Лікар Бартоло Шаповалів; його вихованка **Розіна Ніксар**; **граф Альмавіва Кученко**; **Фігаро** голяр **Любченко**; **Дон-Базіліо** вчитель музики **Циньов**; **Фіорелло**, слуга Альмавіви **Дубіненко**; **Берта**, прислужниця **Пушкарівна**; 1-й слуга **Браїнін**, 2-й слуга **Манько**; офіцер **Тоцький**.

Постановка режисера **Й. М. Лапицького**. Сценічне оформлення й костюми по макетах худож. **О. Хвостова**. Диригує **О. М. Брон**. Хореографія **М. Моїсєєва**. Хормейстер **П. Толстяків**. Рухомі декорації власних майстерень за доглядом машиніста **І. М. Калачова**. Режисер **Є. Юнгвальд-Хількевич**. Виставу веде **Н. Чемізов**.

Фауст

Фауст: старий Гайдамака, молодий Мамін; Мефістофель Поторжинський; Маргарита Іскра, Ізерська; Зібель Пурдек; Вагнер Мартиненко; Марта Ліскова.

Постановка Юнгвальд-Хількевич. Диригент Брон.

Долина

Музична драма на 3 дії, муз. Д'Альбера.

Поміщик Себастьяно Загумений; Марта його любовниця Літвиненко-Вольгемут; Педро, пастух Мосін; Надро, пастух Гайдамака; Пілутх Ліскова, Борисова, Мартинович; Нурі, дівчинка 10 років, Нісар; Томазо, 90-літній дід Шапсвалів, Моруччіо, мирошник Поторжинський.

Дія відбувається в північ. Іспанії.

Постановка режисера Московського Великого та Ленінградського Маріїнського Академічного театрів **И. М. Лапицького**.

Декорації та костюми за ескізами професора Ленінградської Академії Мистецтв академіка **М. І. Курилко**.

Диригує засл. арт. **Л. П. Штейнберг**.

Режисер **Е. Й. Юнгвальд-Хількевич**. Веде виставу пом. реж. **Н. Чмізов**.

Марта бідна сирота була поводителем у старого жебрака, якого годувала випадковими грошима, що заробляла вуличними танками. Випадково її побачив деспот поміщик Себастьяно, якому вона впадалася. Себастьяно дав старому млина, а той оддав йому Марту. Марта стала коханкою

Себастьяно. Незабаром Себастьяно з'убожів і постановив поправити справи багатим шлюбом. Але йому заважала Марта, бо плітки про їхній зв'язок розійшлися по всьому селу. Щоб розвіяти ці чутки, Себастьяно постановив одати Марту заміж. За допомогою Томазо він відшукав в горах пастуха Педро, що не знав про його зв'язок з Мартою і перевінчав його з нею, продовжуючи, однак, бути її коханцем. Але Марта покохала свого чоловіка і відкрила йому тайну й розказала йому про свої відносини з Себастьяно. При випадковій сутичці з Себастьяно, Педро вступив з ним у рукопашний бій і повний мстивого обурення перегриз невинному панові глотку.

Мадонине намисто

Опера на 3 дії, муз. Вольф-Феррарі.

Малієла Закревська; Кармела Хоріна; Сте-ла Слав'янська; Кончета Ліскова; Серена Борисова; дівчата: Ліскова, Борисова, Мартинович; нянька Первакова; дочка Голованська; селянка Стуканівська; торговки: квітками—Ніколаєва, водою—Наливайко; Дженоаро Мосін; Рафаель Павловський; Біаза Браїнін; Тотоно Колодуб; Чічіло Мамін; Рокко Зубко; Сліпий Поторжинський; продавці: Дідковський, Пурдек, Яр, Кузнецов; грачі Мора Дубиненко, Манько; молод. чоловік Мартиненко; манахи: Циньов, Тоцький; батько Ткаченко.

Диригує засл. арт. **Л. П. Штейнберг**. Постановка **В. Д. Манзія**. Танки в постанов. **Баланоті**. Конструктивна установка худ. **Хвостова**. Оркестр мандоліністів під керівництвом **Комаренка**.

Музкомедія

Бокаччио

Опера Буфф в 3 д. с прологом. Музика Зуппе.

Джиованні Бокаччио, известный писатель Наровская, Светлана; Пьетро, принц Падуанский Райский, Робертов; Скальца, бродячий Шадрин, Ростовцев; Беатриче, его жена Вадимова, Лурье; Лотерине, бочар Ушаков; Изабелла, его жена Черновская; Ламбертуccio, огородник Бенский; Перанелла, его жена Любова, Каренина; Фиаметта, их приемная дочь Мрозович; Леонетто Брянский, Санін; Тофано, Чихибио, Гвидо й Систи—студенты Вельбе, Пантелева, Миловидова, Фатеева; Мажордомо герцога Тосканского Гончаров, Фатеев; Букинист Фатеев, Гончаров; Фреско, молодой работник у Лотеринге Маренич; Чеко, Джакотметто, Аксельмо, Титто—нищие Засимович, Розенфельд, Боголюбов, Ародзер; Филиппа Горева; Оретта Зарецкая.

Действ. лица в „comedia de l'arte“.

Панталоне Лотаринге; Коломбина, его дочь Абрамова; Пульчинелла, Бригелла—его слуги Скальцо, Пинно; Арлекин, влюбленный в Коломбину Леонетто; Скапино, спутник Арлекина Барский; Нарциссо, падуанец ищущий руки Коломбины Вельбе; придворные, народ, стража и пр.

Действие происходит во Флоренции в 1331 г. Перед 2-м и перед 3-м актами хореографические интермедии в исполнении Марины Нижинской, **Ив. Бойко** и балета. Постановка интермедий **Ив. Бойко**.

Поставщик **Дм. Джусто**. Дирижер **Н. А. Спиридонов**.

Декорации по эскизам худ. **Н. Тилижинского** и **А. Воронцова**. Костюмы по эскизам худ. **Н. Соболя**. Режисер **А. Ровный**. Танцы **Ив. Бойко**. Спектакль ведет **М. Владимиров**.

Баядерка

Муз. комед. в 3-х действ. муз. Кальмана.

Русский текст **Ев. Гергена**.

Принц Раджами Лагорский Вадим, Орлов; Лорд Паркер, президент Лагоры Шадрин; Луи Филипп, фабр. шоколада Бенский; Мариетта, его жена Наровская; Наполеон Сен-Клош Джусто; Одетта «Даримонд» артистка Старостина; Директор театра Микос; Пимпринет, Шеф Клаки Ровный; Доктор Коген Ростовцев; Адъютант принца Маренич; Дева Линь, церемонимейстер. Фатеев; Арман Гончаров; Джони Санін.

Режиссер **А. Н. Борисов**. Дирижер **Н. А. Спиридонов**. Танцы в постановке балетмейстера **Ив. Бойко**. Прима балерина **Марина Нижинская**.

Голландочка

Муз. ком. в 3-х действ. муз. Кульмана, текст Травского.

Принцесса Ютта Старостина; Элли, придворная дама Болдырева; Салина, фрейлин Обергофмейстер. Любова; Эберус, гофмаршал Шадрин; Стоп, обергофмейстер Ушаков; Князь Адальберт, дядя Ютты Фатеев; Поль Родерих, наследный принц Узингена Вадим Орлов; Доктор Уго фон Штерсель, уполн. посол Узингена Робертов; Мицистры Узингена: Опель Лобаков; Зейденбах Микос; Тракенрод Санін; члены морского яхт-клуба: Барон Зибор Гончаров; Мелов Брянский; Ветерлинг Маренич; Клоос, хоз. гостиницы Ростовцев.

Дирижер **Н. А. Гольдман**. Танцы в постановке балетмейстера **Ив. Бойко**.

Марица

Муз. ком. в 3-х актах муз. Кальмана.

Марица, молода вдова Наровская; Мариц. Драгомир Популеску Ушаков; Божеана Гуинштейн Любова; Карл Липенберг Брянский; Колломан Зупан Джусто; Белла Терек, управляющий Райский; Лиза, его сестра Болдырева; Илья Вельбе; Пенічек, камердинер Божеаны Ровный; Приятели Популеску: Балбеску Санін; Глубеску Маренич; Цыгане: Сандро Гончаров; Аза Вадимова.

Дирижер Спиридонов. Балетмейстер Бойко. Прима балерина Нижинская.

Коломбина

Муз. комедия в 3 действ. Муз. Рябова.

Графиня Коллетта Наровская, Старостина; Никадор Бенский, Ушаков; Октав Орлов В., Райский; Маркиз Филипп Шадрин, Ростовцев; Кайтан Робертов; Марсель Жапоне Микос, Брянский; Зелька Наровская, Черновская; морские офицеры: Жорж Гончаров, Маренич; Рауль Санін; гризетки: Ло-ло Алина, Жу-жу Бакитько; Эрнео Фатеев; Матрос Либаков.

Режисер А. Н. Борисов. Дирижер Н. А. Гольдман.

В 1-м д. «Карнавал», «Гавот» в постановке балетмейст. Ив. Бойко. Прима балерина Марина Нижинская.

Дитя степей

Музкомедия в 3-х действ., муз. М. Крауса. Текст Л. Пальмского. Обработка Д. Джусто.

Действующие лица:

Гервальд фон-Гогенштейн Любова; Франц, ее племянник Шадрин; Роза-Мария, его жена Светланова; Алодар Веро Орлов; Эйль Бенский; Стасси, его племянница Болдырева; Тони Гофер Джусто; Отто фон-Приневиц Маренич; Мукки фон-Кадельбург Санін; Шобри Ровный; Лайош, хозяин постоял двора Микос; Пирожка, его дочь Клер; Геза, слуга Алодара Брянский; Директор отеля Ростовцев.

Гости на балу, крестьяне, танцовщицы.

В 1-ом акте большой классический балет.

Сюита муз. Дриго

1) Adagio, 2) Гавот „Piccicato“, 3) Аврора—вариации 4) Галоп—в исп. Марины Нижинской, Ив. Бойко и балета.

Постановка Д. Ф. Джусто. Декор. по эскизам худож. Б. М. Эрбштейна. Работа худ. Воронцова. Танцы поставлены Ив. Бойко. Дирижер Н. А. Спиридонов. Спек. ведет М. В. Владимиров.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ

Театральный тижневик

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

— Ціна окремого № 20 коп. —

ДЕРЖАВН. ЄВР. ТЕАТР

Меєрович і Лойтер

І н б р е н

П'єса на 4 дії і 10 картин

Виконавці:

1-ша єврейка Сегаловська, Зісман; 2-га єврейка Рубінштейн, Норовлянская; Рохл Єлішева, Зісман; Войтенко Ізраєль, Стрижевський; Державний раввін Мерензон, Слоніський; Шмуель (Жуковський) Заславський, Хасін, Фейлін; Лейб Амдур, представник бундовської організації Стрижевський, Кантор; Гуревич, предст. партії Поалей-Ціон Нугер; Хорунжий Парчев, Абрамович; 1-й салдат Слоніський, Ізраєль, Ягода; 2-й салдат Дордім, Мерензон; Майзель-адвокат Діно́р, Фейгін; 1-ша і 2-га жінка в корчмі Кулик, Терновська, Синельникова; Дама патронеса Іва Він, Кулик, Терновська; Духовний раввін Ягода, Сокол; Ривка Йоффе, мати Рохл Гольдберг, Ліфшиц, Сонц; Аврум Йоффе, дядько Рохл Виноградський, Ягода; 1-й офіцер Діно́р, Заславський, Абрамович; 2-й офіцер Слоніський, Парчев, Ізраєль; М-ам Цигелевич Сонц, Ліфшиц, Образцовська; Берта Синельникова, Іва Він; Терент'єв Фейгін, Вайнштейн; Лиза Норовлянская, Кораллі; 1-й єврей Стрижевський; 2-й єврей Мерензон; 3-й єврей Хасін, Заславський; 4-й єврей Нугер, Вайнштейн; Сліпий Сокол; Єврейка Шенкер; Моніш—божевільний Бердичевський, Ягода; В заго́ні самооборони Діно́р, Вайнштейн, Іва Він, Сонц; Підліток Гордон; Дівчина Бодня; У черво́ній розвідці Кантор, Фейгін.

Постановщик Єфраїм Лойтер. Художник Ісахар-Бер Рибак. Декоратор Магнер. Музика С. Н. Штейнберга. Лаборант А. Кантор. Машиніст сцени Сусоев. Світ Алексеев.

Є. Лойтер

Пурим-Шпіль

3 акти, 15 картин.

Єврейська комедійщина за варіантами євр. нар. комедій.

Картина 1. Вступ—парад труп. Картина 2. Убивство цариці Вашті. Картина 3. Схід на трон цариці Естер. Картина 4. Весілля. Картина 5. Падіння та смерть Гомона.

Цар Ахашвейрош Стрижевський; Цариця Вашті Іва Він, Синельникова, Кулик, Терновська; Придворні блазні: бігун похлібець Фейгін, Кантор; Паяц Заславський (Фай), Хасін; бігун Сокол; Цариця Естар Сонц, Зісман, Гольдберг; Царедвірці: Мордхе Мерензон, Ягода; Гомен (начальник над військом) Ізраєль, Парчев; Мемухи (гофмейстер) Нугер; писар Діно́р, Абрамович; карновальн. рабин Вайнштейн; бердичевський лікар Слоніський; весільний бадхен Слоніський; шептуха Ліфшиц.

Постановка Є. Б. Лойтера. Музика С. Н. Штейнберга і Л. М. Пульвера. Пуримські співи за записами Є. Б. Лойтера. Художник вистави Ісахар-Бер Рибак. Танки і рухи Е. І. Вульф, Є. Д. Вігільов і Є. Б. Лойтер. Диригент С. Н. Штейнберг. Інструментовка його ж. Лаборант Д. Ф. Стрижевський. Пом. художника—Булаковський. Машиніст кону—Сусоев. Виставу проводить Ізраєль.

Держтеатр для дітей

Тимошева рудня

П'єса Макар'єва на 3 д. 11 епізодів.

Бандити: Батько Хрящ Глікман; Манушко Вентд; Егорка Флотський Горенко; Кирпач Муратів; Тиміш Михайлівська; Параска, сусіда Тимофієва; Палажка Полуян; Алейка Расс; Анютка Скуратова; Денисів, контр-революціонер Коврін; головний інженер Рошкін; Штейгер Соколов; Опришкін—контрощик Милютченко; Григорович—шахтар. забойщ. Яншин-Логинів; Молодий—шахтар Довгий; Сашка Гусак Волинська; Васька Лом Іванів; Хрікун Коган; Гапка, служниця Герасімова; Старший шахтар Горенко; Марійка Каплун; робітниця: 1-ша Тимофієва, 2-га Полуян, 3-я Терська; Блоха Костюк; Сьомка Вольф; хлопчики откатчики: Іванько Сахарова, Дмитро Ратинська-Бурштейн, Яшко Блюм-Терська; Голова Рткому Муратів; Командор загону Костюк.

Шахтарі, забойщики, откатчики, бандити, народ.

Постановка режисера І. Юхименка. Оформлення худ. Цапка. Музика Б. Яновського. Танки Вігільова.

Зрадник

П'єса Жукова на 4 дії.

Віктор Миколаєвич Милютченко; Батько Рошкін; Тітка Полуян; Микола Вольф; Серьожа Соколов; Матрос Глікман; Сашко Каплун; Дунька Скуратова; Городовик Горенко; Окологочний Іванів; Піндос Муратів; Мінка Михайлівська; Шестака Волинська; Хазяїн шинку Логинів; Баби: Коган, Терська, Головська, Тимофієва; Генерал *; Доглядач маяка Логинів; Жінка його Тимофієва.

Музика Б. Яновського. Постановка Неллі-Влад. Помреж. М. Росова.

Гра в спартака

п'єса Побідимського на 3 дії.

Діти піонери: Лео Каплун, Блюм; Марійка Вольф, Скуратова; Сільва Скуратова, Вольф; Макс Блюм, Головська; Василько Расс; Юрко Терська; Зяма Волинська; Моріц Дурштейн; Марко Лутані—циган Муратов; Пешко—безпризорний Михайловська; Жандармесо Глікман, Яншин; Куркулеско Рошин; Кукона Герасимова; діти Куркулеско: Тодось Ратинська; Пульхерица Сахарова; Маврокакія Полуян і Тимофієва, Дуринджеу Соколов, Карпо Горенко, Капітан Костакі Вентд.

Постановка режисера Юхименка. Художнє оформлення Хвостова. Музика Яновського.

Червонозав. театр

Разбойники

п'єса Шиллера в 8 картинах.

Старый Моор Измайлов; Карл Шейн; Франц Северов; Амалия Юрьевич; Герман Амурский; Патер Кастровский; Шпигельберг Мальвин; Швейцер Олегов; Роллер Левантовский; Гримм Беляев; Радман Котляров; Шуфтерле Хмыров; Шварц Азимый; Косинский Палевский; Даниэль Долохов; Старик Хмыров.

Постановка И. Ефремова. Художник Трубецкой. Спектакль ведет Жагирновский.

Товарищ Семивзводный

П'єса в 5 действ. с прологом и эпилогом.

Вячеслав Голичников.

Николай Петрович Астахов (Генерал), Савельев; Вера, его дочь Троицкая; Аполон Семенович Лампочкин (професор астрономии) Мальвин; Князь Евгений Ал. Вострогубов Олегов; Княгиня Марья Ал. Вострогубова (его мать) Сенина; Герасим Антонович Лежаев (молодой ученый) Северов; Лакей в доме Астахова Палевский; Хозяин чайной Измайлов; Агафья—его жена Агаджанова; Крестьянин с мешком Долохов; Старуха—его жена Виталь; Странник торгующий книжк. Беляев; Бобров—матрос Харченко; Иванов—рабочий Хмыров; Нефедьич—боцман Ефремов; Натолька Хаутин; Семка Азимый; Китаец Кастровский; Мальчик Лыдинская; Фабричная Гамалей; Маша—горничная Шульженко; белые солдаты: Бобров Таранов; Курицын Палевский; Командир корпуса белых Котляров; Английский офицер Амурский; Комиссар армии красных Левантовский; торговки: Токарь, Василевская, Ольгина, Санина.

Постановка И. Г. Громова. Художник Б. В. Косарев. Музыка А. Александров.

Спектакль ведет А. С. Разин.

Предательство Дегаева

Драма в 6 карт. В. Шкварина.

Судейкин Георгий Порфирьевич, жандармский полковник Северов; Судовский Николай, его помощник Котляров; Сидрин, сыщик Хмыров; Скандаков, шпион Долохов; Фон-Плеве, директор департамента Мальвин; Красивая дама Гамалей; Дегаев Сергей Петрович, народоволец Шейн; Любочка, жена Дегаева Павлова; Маклецова Наталья Петровна, сестра его Юрьевич; Аксютин, рабочий Измайлов; террористы: Лопатин, Герман, ** Стародворский Николай Олегов; Конашевич Василий Левантовский; Лавров Петр Лаврович, политэмигрант Ефремов; Опанина Мария Николаевна, политэмигрантка Шульженко; Тихомиров Лев Амурский; Катанский, Одесский жандармский полковник Азимый; Суворов, лакей Дегаева Палевский; Жандарм Беляев.

Постановка В. А. Неллі-Влад. Художник А. И. Трубецкой. Спектакль ведет А. С. Разин.

ПРИЙМАЄТЬСЯ
ПЕРЕДПЛАТА НА

„ЖИЗНЬ
ИСКУССТВА“

На 1 рік 12 кр.
„ 6 міс. 6 „
„ 3 „ 3 „
„ 1 „ 1 „

Адреса: Ленінград, вулиця Плеханова 2, тел. 5-70-64.

Укрголовліт Ч. 517. Друкарня «Червоний Друк» ВУЦВК'у. Зам. Ч. 15248—2000.

Ціна 20 н.